

La Humanitat

Redaccio: 6, Bd Poissonnière Bureau 316 Téléphone Pro 15-01 Poste 82 PARIS (IXe)
Administració: 19, rue des Journées PÉRIGNAN
Tresoreria: SANTIAGO VILA 25, rue d'Alsace PÉRIGNAN (P.-O.)
Compte de cec postal de 57.676 Montpellier

« Es podran llençar contra nosaltres totes les insidies imaginables i es podran donar lliure curs a tota mena de baixos sentiments. Tot això no ens farà desviar del camí que ens hem traçat. »

Josep TARRADELLAS.

« LA NOVA ETAPA ». 30 Octubre 1947.

PORTANTVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2ª EPOCA - N° 90 - 10 DE MAIG DEL 1948

Fundador: Lluís COMPANYS

Preu: 10 francs

Catalunya té una missió i la realitzarà

EDITORIAL

La premissa essencial

SOVINT ho hem afirmat: la política catalana han de fer-la els Partits catalans. És, aquesta, una de les premisses essencials del nostre moviment nacionalista que hem de tenir sempre present i que, per tant, no podem oblidar en cap ocasió. La prova del seu ben fundat la tenim en la reacció instintiva que provoca gairebé sempre que és formulada per part d'aquells que voldrien provincialitzar la nostra política. És un postulat tan essencial i irrenunciable, que cal col·locar-lo per damunt de molts altres matisos i com a realitat de la qual fóra funest apartar-se. Catalunya té una personalitat prou definida i, a més, una concepció massa acusada dels diversos problemes individuals i col·lectius que afecten la vida dels homes i els pobles per a que pugui caure en l'uniformisme i la indefinició de la seva vida provincial.

Cal, sovint, tan sovint com sigui adient, repetir el que és essencial en la vida dels pobles. En el cas de Catalunya, cal repetir, doncs, que la nostra política ha de tenir un sentit i un estil propis i que aquest sentit i aquest estil només poden donar-los els Partits d'arrel catalana. Si sempre l'afirmació havia estat necessària, més ho és en les hores que estem vivint en què tant coses — a partir d'un problema estatal delicadíssim — estan en crisi. Mai com ara havia estat necessari que Catalunya pogués dir el seu pensament de manera prou entenedora i sense el més lleu desdibuixament de la seva personalitat, car en les hores que s'apropen el sentit obert, universalista i humà de la nostra terra pot tenir una influència decisiva davant el rigidisme hermètic d'altres concepcions que, en instants de síntesi i d'integració, posen pretendrien viure d'esquena a Europa i al món. Catalunya té, doncs, una missió a complir. I podrà aconseguir-la amb tota possibilitat d'èxit i amb les majors garanties si els qui parlen en nom d'ella — organitzacions i homes — han romàs fidels al postulat que ha d'ésser norma i guia de la nostra política.

No cal entrar en a esmentar — dissortadament està en l'ànim de tots — el greu problema que té plantejat l'Estat espanyol. Com més es pertorgui la dictadura franquista — escarni a totes les dignitats hagudes i per haver — més s'enfonsaran els problemes i més difícil serà de trobar-hi una solució. De cara al demà, tots compremem — i el que volgués ignorar-ho fóra un foll o un insensat — les immenses dificultats que caldrà resoldre i, probablement, les lluites, asprissimes, que caldrà afrontar. I tots sabem, igualment, que molts homes i partits espanyols opositors a Franco, travessen una crisi perillosa i estan força al marge de les realitats d'aquesta hora.

I bé; davant aquest conjunt de realitats, tenint en compte les hores de prova que s'apropen en les quals caldrà abnegació i intel·ligència, voluntat i entusiasme, per a triomfar, pot pretèixer honradament cap català que la nostra política es dilueixi perillosament i perdi el seu sentit i esperit autòctons? Fóra un pecat capital que quan Catalunya ha de dir la seva paraula i quan la seva paraula pot ésser d'influència decisiva, n'enterbolís la força i el sentit. La veu del nostre poble, per a la reconquesta de les seves llibertats nacionals i de la República, ha de tenir un so ben propi. I aquesta tonalitat catalana només poden donar-la-hi els homes i els partits catalans.

Que no ens parlin de xovinisme aquells que no han sabut superar-lo; que no ens parlin d'esperit localista aquells que mai han sabut mirar a Europa i, molt menys, al món. Catalunya, per la seva història, per una tradició gloriosa, per un noble afany — potser imposat per la geografia — de conèixer i comprendre el que s'esdevenia més enllà de les seves fronteres, té un gran paper a jugar en el futur dels pobles hispànics. I aquest paper cal que el jugui essent ben bé ella mateixa, refusant la confusió i, sobretot, la provincialització de la seva política. Catalunya, nacionalista, republicana i liberal, aportarà la seva contribució decisiva a la reconquesta del que hem perdut uns i altres, però cal que ho faci amb veu i amb procediments propis. D'aquí que, ara amb més força que mai, repetim la premissa essencial de la nostra política: la política catalana han de fer-la els partits catalans.

EL NOSTRE CATORZE D'ABRIL

Si volguéssim descriure amb poques paraules l'estat d'esperit dels catalans escampats arreu del món en aquest darrer catorze d'abril, ho podríem fer dient que els nostres compatriotes, desafiant l'amargor de les contrarietats, han posat de manifest, una vegada més, llur invariable fervor republicà i la fé indestructible en els destins del nostre poble.

Posseïts per un mateix anhel patriòtic, tots els catalans nacionals, els de Catalunya i els d'Amèrica, els de França i els d'Europa, han sabut, per la virtut evocadora d'una efemèride gloriosa i per l'allicionadora experiència d'uns episodis malaurats, coincidir en un idèntic afany: el de posar a contribució tot el que hi ha de millor en nosaltres per aconseguir, amb el restabliment de la llibertat, la restauració de la nostra puixança nacional i la reconciliació dels catalans. A Mèxic com a Barcelona, a París com a Brussel·les, a Santiago de Xile com a Londres, la mateixa fidelitat als ideals, la mateixa fermesa en les conviccions, la mateixa voluntat de vèncer.

Les quatre pàgines de « La Humanitat » serien insuficients per a donar compte de tots els actes celebrats i per a reproduir els missatges d'adhesió rebuts a la Direcció del nostre Partit. Coincidint amb la diada commemorativa, els primers exemplars del nostre portantveu que reproduïen la darrera conferència del nostre Secretari General, varen arribar a mans dels catalans d'Amèrica i ja tenim noves que confirmen una reacció previsible: el discurs ha causat sensació i s'ha evidenciat una identificació completa entre el criteri del no-ranta per cent dels nostres compatriotes i el sustentat per Josep Tarradellas.

El Casal Català de París, organitzà una magnífica vetllada commemorativa de la República Catalana a la que aportaren llur concurs les diverses seccions de l'entitat i el Cor Nacional dirigit pel nostre amic Josep Fontbernat. Arreu de França els diversos Casals celebraren també, en un ambient d'austeritat i de germanor, l'aniversari d'aquella data memorable. I, ço que és encara més important, ens arriben noves de Catalunya confirmant que malgrat les limitacions que imposa el règim, els nostres germans de l'interior han renovat, sense esclat si voleu, però amb idèntic entusiasme, llur fé en Catalunya i en la llibertat.

Però els catalans no som partidaris de limitar-nos als esplais verbals ni a les actua-

cions purament líriques i heus aquí que el mateix catorze d'abril es produïren, tres fets polítics, que per la seva importància volem recollir aquí. El primer, la nota lliurada pel Secretari General de l'Esquerra, que transcrivim a continuació:

« El senyor Josep Tarradellas, Secretari General d'Esquerra Republicana de Catalunya, s'ha entrevistat amb el President de la República Sr. Diego Martínez Barrio. En el transcurs de l'entrevista, que fou molt cordial, el Sr. Tarradellas ha reiterat l'adhesió del seu Partit a les Institucions Republicanes. No obstant, i en raó de les circumstàncies actuals, Esquerra Republicana no participarà als actes oficials organitzats pel Govern presidit pel Sr. Albornoz. »

LES RECEPCIONS OFICIALS

El Govern de la República, com cada any, organitzà una recepció a la que assistiren, a més de diverses personalitats republicanes espanyoles, algunes personalitats francises i representacions diplomàtiques de països que han reconegut el govern de la República. Volem remarcar per la seva significació, la presència de sis signors: Sarrahl, Yvon Delbos, Paul Boncour, Mitterand, Vincent Badie, Marcel Bataillon, i els delegats de Mèxic, Venezuela, U. R. S. S., Finlàndia, Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Bulgària, etc.

A MONTEVIDEO

Conferència de Carles Pi i Sunyer

El nostre amic, el membre del Comitè Executiu, Carles Pi i Sunyer, ha donat una conferència a l'Ateneu de la capital uruguiana, amb motiu de la commemoració de la República.

Assistiren a l'acte un gran nombre de republicans entre els quals predominaven els bascos, els gal·les i els catalans.

Carles Pi i Sunyer examinà les qüestions polítiques, econòmiques i socials que ocupen l'atenció mundial i les relacions amb el problema espanyol. Exaltà el republicanisme català, d'una fidelitat sempre present, i després d'un anàlisi històric i crític de la política espanyola conclougué en la necessitat d'una solució que salvaguardi els drets ciutadans, als quals escau, en definitiva, la tria del règim polític a establir-se en els pobles ibèrics.

Fustigà el franquisme perquè prefereix els seus interessos als dels milions d'amafats i privats de llibertat i es planyé que la instabilitat internacional i les dificultats en què es debat la diplomàcia no hagin permès la solució del nostre problema. Està clar, afirmà el conferenciant, que la política republicana té el deure, ineludible, d'oferir un front unit capaç de possibilitar una àmplia entesa antifranquista, penyor d'uns propòsits democràtics a oferir a aquelles nacions que maldeu per salvaguardar el prestigi de la bandera que menà els exercits de la passada guerra a la victòria.

Carles Pi i Sunyer afirmà que entre els comunistes i el conglomerat reaccionari que engloba el feixisme vençut, hi ha la gran força que és alhora liberal, democràtica, i progressista. Es mostrà disconforme de la humilitat que ha pres el seu nom, car es pot afirmar que és

Un altre fracàs del P.S.U.C.

per Joan SAURET

Ens havíem promès desdenyar les procacitats escrites dels psuquistes per considerar-les un tòxic destinat a llurs cèl·lules. Al fi i al cap — ens demanàvem — per què perdre el temps posant en evidència l'empresa d'anticomunisme que s'anomena « Lluita »? El silenci, però, davant la frènica escomesa de què són objecte uns personalitats del nostre Partit, podria ésser considerat, o bé com una simple manca de sensibilitat, o bé com un senyal de feblesa, de tot el qual estem ben allunyats.

La miopia cerebral que pateixen els dirigents del pretès comunisme català els fa adoptar una conducta avorridora i incompatible amb tots els partits i sindicals catalans. No podent-se passar, els psuquistes de l'encens, assolixen els graus més elevats de la impudícia en deixar escriure el nom de Joan Comera al costat del de Lluís Companys, atribuint-li la mateixa categoria patriòtica del President màrtir al qual, des de Mèxic, tractaren de venut i de traïdor. Escolans d'uns mots d'ordre internacionals els ultrapassen i els comprometen abans d'hora. Només cal observar l'actitud de « Mundo Obrero » per a donar-se'n compte.

Traïdors i venuts, anti-republicans i anticatalans són, al dir de « Lluita », Josep Tarradellas, Carles Pi i Sunyer, Humbert Torres i « altres », uns « altres » que només esperen el caprici de les dixiplines dels pre-fabricadors de glòries per a tenir uns noms i uns cognoms. Com que han triat per als nostres amics les més extremades vilesses, llur gratuït els obliga a recórrer als procediments recomanats en el « Mein Kampf ». El breuari nazi aconsella, en la calúmia, una insistència a l'escala de la mateixa falsedat. Havia d'escurec, però que es veu, al P.S.U.C. el trist paper de representar en el comunisme peninsular un matis incivil i típicament carlí. Ens dol com a catalans.

Darrerament el nostre Secretari General ha mescurat, en exclusiva, els honors d'una diatriba que

descobreix la freda i ben calculada maniobra muntada pel P.S.U.C. Erràriem els que veurien en l'últim article de « Lluita » l'únic desig de molestar i desacreditar una persona que fins no fa gaire sollicitaven amb una amabilitat i una diligència desmesurades. No, del que es tracta, en els atacs als nostres amics, és simplement de decapitar un partit que els fa nosa i que el temen per la seva força i per la seva patriòtica independència.

Certament, no ignorem que els acords del Ple de Montpeller no són com els del P.S.U.C. — el producte d'una ordre dictada des de dalt i des de lluny. En el nostre Partit els militants discuteixen i decideixen amb plena llibertat. Els testimonis d'adhesió a la conducta política seguida, proclamats espontàniament en les assemblees departamentals, han exasperat els psuquistes perquè veuen fracassada la temptativa de dissociar els militants dels dirigents. Per això, i només per aquesta raó, és que ara es dedica a destrejar els homes que apliquen uns acords decidits en els nostres comitès democràtics.

Feina inútil, i contraproduent per torna, la dels redactors de « Lluita » car si llurs falsatats no resisteixen el més simple examen, els atacs no fan més que exaltar, encara més, la solidaritat de tota l'Esquerra. L'actual tàctica de diversió no els farà gens feliços i, pel contrari, els descobrirà com estan de satisfetes i d'honorades les víctimes de la fúria d'aquests enegats. Encara no s'han adonat els psuquistes que amb llurs infamies acreixen el prestigi dels atacs davant del poble?

Cal abandonar, amics, el P.S.U.C. en la trista solitud del recó on esbrava la seva amargor i la seva impotència a sotmetre'ns. Marxem units i donant-nos el brç els catalans que creguem que la bona fé i el respecte a les llibertats humanes constitueixen la millor senyera per a guanyar una Catalunya digna i neta de tota mena de tiranies. Dirigits dels P.S.U.C., adéu-siau!

L'Esquerra i el Govern de la República

Entre els diversos sectors republicans, ha suscitat nombrosos comentaris el discurs pronunciat per Josep Tarradellas el dia 27 del mes passat a Montpeller. No podia ésser altrament, tractant-se d'un informe prou precís sobre la nostra posició als diferents problemes que tenim plantejats. Els uns, l'han aprovat sense reserva, altres han manifestat llur disconformitat, formulant comentaris més o menys correctes al discurs del nostre Secretari General. És el cas, per exemple, dels periòdics Política i Llibertat, òrgans, respectivament, d'Izquierda i d'Unión Republicana, els quals han cregut convenient comentar amb una certa ironia, la posició actual del nostre Partit.

Volem dir, per endavant, que els nostres comentaris, prescindint voluntàriament de les paraules feridores que ens venen als llavis, perquè, en definitiva, no tenim cap interès en aprofundir les diferències que ens separen amb uns sector tanmateix afins, amb els que estem lligats per una tradició republicana, i al costat dels quals haurem de lluitar, segurament, més d'una batalla. Però com sigui que la qüestió de fons — que no és altra que la posició actual del govern Albornoz — té una

importància innegable, volem precisar una vegada més la nostra actitud.

El nostre Partit ha demanat, sense eufemismes, la seva dimissió. A adoptar aquesta actitud, no ens hi han portat ni consideracions personals — que no serien dignes de nosaltres — ni el prurit de realitzar cap maniobra política. Els acords del nostre Ple de l'Octubre de l'any passat són suficientment explícits. Tenim, doncs, les nostres raons. Les hem exposades sovint i les exposarem una vegada més per evitar tota confusió i per ajudar als que escriuen a Política i a Llibertat i a aquells altres que no saben o no volen comprendre, a forma-se una idea exacta del nostre pensament.

Els fonaments de la nostra oposició al govern Albornoz, són essencialment els següents:

En primer terme, aquest Govern no ha pogut o no ha sabut portar a bon terme les missions que va encomanar-li el President de la República, senyor Martínez Barrio, el mes de setembre del 1947. En efecte, el senyor Albornoz, després d'haver constituït el seu Govern, va declarar que la seva missió — obeint l'encàrrec presidencial — era la de reunir les Corts, defensar la República davant l'Assemblea de l'O.N.U. i

l'ampliació del mateix amb altres forces republicanes. Iots recordem la seva gestió a Nova York, que va motivar, en gran part, l'acord desfavorable de les Nacions Unides. En quant als altres punts del seu programa, no solament no han estat reunides les Corts, ans encara s'ha menstingut ostensiblement la Diputació Permanent, legítima emanació d'aquell organisme constitucional. Referent a l'ampliació, malgrat els desigs reiteradament manifestats, res s'ha fet fins ara de positiu en aquest sentit.

El govern Albornoz, en segon terme, manca de base parlamentària.

Integrat per « Unión Republicana » i « Izquierda Republicana », partits que no poden aspirar a representar més que una minoria de l'opinió espanyola. L'actual formació ministerial actua sense el suport, i sovint amb l'oposició de totes les altres forces polítiques i sindicals. El Partit Socialista Obrer Espanyol i la Unió General de Treballadors, porten a terme una acció política divergent a la del Govern i d'aquest fet en resulta una constant fricció i una total desaparició de la concepció dels problemes que tenim plantejats. La Confed-

Esquerra Republicana de Catalunya

Es convoca pels dies 29 i 30 de maig del 1948, un Ple del Partit, que es celebrarà a la ciutat de Montpeller i al qual podran assistir:

Primer: Les mateixes representacions i persones dels anteriors plens;

Segon: Una Delegació dels Comites i Delegacions que no formin part de cap Departament;

Tercer: Tots els militants que hagin exercit càrrecs polítics o orgànics a Catalunya i a França;

Quart: Tots els militants que desitgin presentar proposicions polítiques al Ple, hagin estat o no aprovades pels comitès corresponents.

ORDRE DEL DIA:

1. — Qüestions orgàniques;
2. — Informe del Secretari General;
 - a) partits i organitzacions catalans;
 - b) el Govern de la República i els partits espanyols;
3. — Posició de l'Esquerra en relació a:
4. — Precís i preguntes.

El Secretari General: Josep TARRADELLAS.
Paris, 3 de maig del 1948.

Als nostres amics

Per causes alienes a la nostra voluntat, aquesta edició de « La Humanitat » apareix amb uns dies de retard. Ens n'excusem prop dels nostres amics i subscriptors.